

правиме?“ попитахъ азъ. — »Азъ мисла, че трѣба да идеме въ Букурещъ. Ромъните сж довѣле изъ Германия новъ князь; а тоя князь, както ми са чини, ще бжде по-добаръ отъ Куза. Да потропаме и на неговите врата. . . . Бжлгарете трѣба да цспитатъ сичките срдства.« Изъ манастирътъ са упжтихме камъ Кишиювъ, преминахме презъ Комратъ, презъ Кубей, презъ Болградъ, презъ с. Тумарево и дойдохме въ Галацъ. Когато си починахме малко, то отидохме въ с. Циганка, т. е. на мушията при Никола Балкански, дѣто и презимувахме. Г. Балкански са обѣща да ни дава сѣно и ичмикъ за шесть коня и одая за назе безъ никаква плата. Въ това време влашкото правителство распушаше самоволниците, които бѣше сжбрало въ времето на революцията. Мѣжду самоволниците бѣха и мнозина наши бжлгаре. Ромънските министри повикале по-образованните бжлгаре, даде имъ по 20 или по 30 жълтици; а тие сжставиле таенъ комитетъ, заклѣвале простите бжлгаре и казвале имъ да са приготвяватъ, защото имало иѣщо. Разбира са, че сичкото това бѣше само една гола лъжа, която бѣше полезна само за Касабова, за Грудова, за Дияманди и пр. Когато дойдохме въ Букурещъ, то Раковски излѣзе по чершията, срдшналъ са съ Касабова и попиталъ го: »Абе, Иване! Я кажи ми ти, защо сте заклѣвале хората и защо сте ги лъгале? Кажи ми баремъ имате ли иѣкоя нарѣдба или работите кйоравата?“ Иванъ Касабовъ му отговорилъ: »Най-напредъ трѣба да са заклднешъ, и тогава вече да ти кажа.« Раковски, като си бѣше малко нетърпливъ, захваналъ да го клдне и да пошржа и комитетите, и оние, който сж ги